

Drezda halála

2017 február 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A Royal Air Force – a brit légier? – gépei 1945. február 13-án, este tíz óra körül kezdték halálos bombaterhüket leszórni Drezdára.

A város nem rendelkezett kiépített földi légvédelmi rendszerrel és a Luftwaffe - német légier? - védelmére sem számíthatott. A környéken mindössze harminc bevethet? repül?gépük maradt, de ezek sem tudtak felszállni az üzemanyag hiánya miatt.

Az els? hullámban érkez? gépek „jelz?fényként” foszforbombákat dobtak a városra. A megfékezhetetlen t?zvihar kétségkívül kiváló „jelz?fény” volt kés?bb támadó repül?gépek számára. A mindenütt fellángoló tüzek, a felszabaduló mérges gázok, az elviselhetetlen h?ség több áldozatot szedtek, mint a hagyományos robbanóbombák. A végs? csapást az amerikai légier? másnap délel?tti támadása jelentette. Churchill és Roosevelt megtartották a jaltai konferencián tett ígéretüket, miszerint légicsapásokkal fogják támogatni a szovjet Vörös Hadsereg el?renyomulását.

A városban gyakorlatilag nem volt légvédelem, nem volt hadicélpont, volt viszont több százezer menekült, akik a szovjetek el?l igyekeztek nyugat felé. Ezért is van, hogy pontosan senki sem tudja megmondani, hányan vesztek oda a bombázásban; a különböz? források 35 000 és 200 000 közé teszik az áldozatok számát, 95 000 lakóépület d?lt össze,.

Egy valaki azonban biztosan nem veszett oda, bizonyos Kurt Vonnegut, szépremény?, német származású, amerikai hadifogoly. (Csoda, hogy megúszta, a hasonlókat, származásuk okán gyakran állították falhoz, mint árulókat.) ? annak köszönhette az életét, hogy társaival az Ötös számú vágóhíd pincéibe volt bezárva, amig a városban aratott a halál. Kés?bb híres író lett, egyik világsikert aratott m?vének címe: az Ötös számú vágóhíd. A könyv Drezdáról szól. Mit látott, mi történt egy colos, göndör sráccal, akit kivezényeltek… Nem, nem romokat eltakarítani. Az ? megfogalmazása szerint „hullabányász” lett.

A háború valószín?leg a fényes páncélzatú, gáncstalan lovagok korában sem volt valami lovagias dolog, hiszen mindig is arról szólt, én veszek-e oda, vagy a másik. Vagy mi, vagy ?k. De embertelenségének csúcsát, a technika és a tudomány áldásainak hála, a huszadik századra érte el. Ez persze, az emberiség ismeretében, még romolhat tovább… Hiszen olyan könny? repülni egy gépen, az éjszakai égen, úgy, hogy szinte semmilyen veszély nem fenyeget. „Ki gépen száll fölébe, annak térkép e táj”. Aztán megnyomni egy gombot és a többit elintézik ügyes szerkezetek.

Mint Drezda esetében. Egyes szakért?k szerint – nem kisebbítve az ottani borzalmakat – a Drezda elleni támadás felért Hirosima és Nagaszaki szörny?ségeivel. Igaz, a japán városokra csak egy-egy bombát dobtak le. De az legalább atom volt…

Drezdára száztonnaszám hullottak a bombák. Alaposan megtorolták a németek Coventryt sújtó terrorbombázását. Mert err?l is szólt az eset. Te ártottál nekem, én visszavágok… És így tovább a végtelenségig.

A drezdai támadás a szövetségesek háborús tevékenységének szégyenfoltja lett. De soha, senki nem min?sítette háborús b?ncselekménynek, elvégre a történelmet a gy?ztesek írják és ?k hozzák a szabályokat meg a törvényeket is.

Hiába szólalt fel a brit fels?házban Lord Salisbury és George Bell chichesteri püspök, és több katonai vezet? is - az erkölcsi szempontból vállalhatatlan -, a civil lakosság elleni bombatámadások miatt. Semmit nem értek el vele. Hiszen akadtak „magasabb” szempontok is, az ellenség moráljának megtörése, a polgárok megfélemlítése. Ez pedig Drezdában „fényesen” sikerült. Egy hosszan, hosszan tomboló t?zviharral…

Forrás: *Wikipédia; Rubicon.hu; Mult-kor.hu; 24.hu;*

http://paprika.blogstar.hu/

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló